

No era això, companys, no era això

GEMMA CALVET | Actualitzada el 07/06/2011 00:00

Què passa a Esquerra Republicana de Catalunya? La baixa com a militant de Josep Lluís Carod-Rovira ha posat un punt i a part a la cascada de declaracions, maniobres i missatges que s'han produït amb la davallada de vots en les últimes eleccions municipals. La gesta de Carod recorda massa a la que va protagonitzar el president Maragall amb el seu partit, el PSC. És trist que a líders històrics de forces polítiques, persones amb prestigi i molt capacitades, els calgui el gest individual per canalitzar ego, sentiment d'injustícia, enuig o, senzillament, decepció.

Tots els articles de:
Gemma Calvet

Follow @gcalvetbarot

Costa de creure que qui s'ha dedicat durant anys a la política des d'una organització, no hagi desenvolupat aquella cuirassa necessària per al món selvàtic quotidià en què es mou la vida de partit. Certament, la rendició de Carod es va produir en l'acte de L'Auditori i, segurament, en aquell moment les seves expectatives sobre el seu futur al partit eren unes altres. La unitat que se'ns va anunciar en aquell moment, i que algunes persones vam aplaudir, es va veure seriosament escapçada quan es va decidir excloure'l de les llistes per no rebre a través de la seva figura el vot de càstig del segon tripartit. Mai no sabrem si els que van fer aquest càlcul estratègic van errar o no. Tampoc no sabrem si el que va passar és senzillament que factors personalistes es van imposar a l'interès del partit. No he conegut cap membre d'Esquerra Republicana que no reconegui que Carod Rovira representa un capital polític important, malgrat tots els seus altres factors de personalitat, criticat per uns i estimat per altres.

El cert és que les coses no van anar bé i des d'aleshores més capital polític humà d'Esquerra s'ha anat cremant. Persones com Ernest Benach o Marina Llansana no s'han vist incloses en el projecte polític d'Esquerra en els últims temps. Amb el fracàs de l'operació Laporta, s'ha perdut la segona regidora natural d'Esquerra a Barcelona, Ester Capella. I ara, amb la pretesa solució de renovació com a sortida de la crisi, tot apunta que Joan Puigcercós o el mateix Joan Ridaó, si no poden convèncer del seu lideratge, poden ser *sacrificats* en benefici de noves figures individuals. Ara per ara els noms propis no haurien de ser el més important. Esquerra ha de ser capaç de fer una valoració com a col·lectiu i com a projecte polític. L'única recepta per tirar endavant és aprendre dels errors propis i corregir les dinàmiques. Aquests dies s'ha dit que tots els episodis de successió d'aquest partit en les fases de Colom, Rahola i Hortalà, han estat traumàtiques i rupturistes. Carod no ha estat capaç de trencar aquesta dinàmica, o potser no se li ha permès, però encara s'és a temps de valorar quin serà el proper i immediat camí de sortida que ofereix la situació actual.

El problema d'Esquerra no va ser que els seus votants no acceptessin el segon tripartit. El seu problema va ser que la mateixa Esquerra va demostrar que no creia en el segon tripartit. La distància entre Govern i partit va ser tan notòria que es va perdre credibilitat. El no a l'Estatut i la renúncia a rebutjar al Parlament la sentència de l'Estatut no es van considerar coherents amb la seva posició de partit de govern. Ara Esquerra, si acull amb força tot el seu capital polític intern sense exclusions, té l'oportunitat de definir una oposició política clara en interès propi i sobretot en interès del país. El seu llegat com a partit de govern ha definit unes prioritats: el concert econòmic i la consulta per la independència. A més, el context de crisi fa necessàries propostes d'esquerra constructiva però determinant en polítiques socials i mercats financers. Europa espera propostes i sinergies amb altres forces de centreesquerra emergents i amb visió comunitària.

Diu la cançó de Llach que potser cal ser valents un altre cop. Certament, Esquerra ha d'acceptar que no era això d'ara el que es pretenia amb la tasca dels últims deu anys.

La unitat interna és l'autèntica assignatura pendent. No es tracta de negar la vàlua de gent com Oriol Junqueras i Oriol Amorós. Però primer s'ha de fer un debat de projecte i d'idees, i d'actituds. Els nous lideratges es basen en la capacitat d'integrar més que de dominar, i en els valors que aquestes persones exerciten en la seva vida personal i pública. A les organitzacions els cal jerarquia, però això no es pot confondre amb el fet de promoure dinàmiques de servilisme, de por a discrepar. Un partit polític, i això serveix per a tots, ha de creure en la pluralitat interna i en la convivència entre líders. No és possible excloure aquell que val només per que discrepa o destaca.

El fracàs electoral més que gestos individuals demana aprenentatge de partit i de projecte. Cal recordar la frase de Nietzsche "Qui creu tenir la possessió de la veritat, quantes coses es deixa escapar" i el consell de Stefan Zweig: "L'èmfasi

dels gestos no és propi de la grandesa. Qui necessita del gest és fals... Desconfiem de totes les persones pintoresques". Zweig és també el que defineix grandesa com la capacitat de marcar una direcció.

MÉS CONTINGUTS OPINIÓ

Quan desnonen una política

Mireia Manzano: "Em fa por l'engany. Que juguin amb els nostres sentiments i ens manipulin"

Calldetenes, manifestos i samaritans